

Sygn. akt VIII C 1003/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko A. L. (1)

o zapłatę 765,16 zł

1. zasądza od pozwanego A. L. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 765,16 zł (siedemset sześćdziesiąt pięć złotych i szesnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie;
2. zasądza od pozwanego A. L. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1003/16

UZASADNIENIE

W dniu 28 października 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu A. L. (1) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 765,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy cesji z dnia 24 czerwca 2014 roku przejął od pierwotnego wierzyciela (...) Towarzystwa (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Pozwany nie uregulował swojego zadłużenia wynikającego z polisy nr (...) wystawionej dla samochodu marki V. (...)8i o nr rej. (...) z okresem ochrony ubezpieczeniowej od dnia 18 sierpnia 2012 roku do dnia 17 sierpnia 2013 roku. Na żądanie pozwu składają się przy tym: niezapłacona część składki ubezpieczeniowej w kwocie 586,04 zł oraz skapitalizowane odsetki naliczone od należności głównej w okresie od dnia 23 lutego 2013 roku do dnia 27 października 2015 roku w kwocie 179,12 zł. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)**

W dniu 30 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym to sprzeciwie zakwestionował wysokość dochodzonej przez powoda należności odsetkowej, podnosząc, że spełnił część świadczenia.

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(nakaz zapłaty k. 4v, sprzeciw k. 6, postanowienie k. 7)**

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 10, pozew k. 11-12)**

W uzupełnieniu sprzeciwu pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, dodatkowo podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej powoda. **(sprzeciw k. 36-39)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, że udowodnił swoją legitymację czynną składając do akt sprawy umowę cesji wraz z wyciągiem z załącznika. **(odpowieź na sprzeciw k. 44-44v)**

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Ustanowiony przez pozwanego niezawodowy pełnomocnik zakwestionował legitymację czynną powoda, dodając, iż nie kwestionuje powództwa w żaden inny sposób. **(protokół rozprawy k. 52-53)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego A. L. (1) jako właściciela samochodu marki V. (...)8i o nr rej. (...), łączyła z pierwotnym wierzycielem (...) Towarzystwem (...) S.A. w W. umowa ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z wystawioną przez ubezpieczyciela polisą nr (...), ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od dnia 18 sierpnia 2012 roku do dnia 17 sierpnia 2013 roku. Składka za ubezpieczenie w kwocie 1.037,80 zł podlegała zapłacie w dwóch ratach: pierwsza w wysokości 451,76 zł płatna do dnia 18 sierpnia 2012 roku oraz druga w wysokości 586,04 zł płatna do dnia 22 lutego 2013 roku.

Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie opłacił drugiej składki za ubezpieczenie, w wyniku czego po jego stronie powstało zadłużenie w wysokości 586,04 zł. **(potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia k. 25-25v, okoliczności bezsporne)**

W dniu 24 czerwca 2014 roku pierwotny wierzyciel (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika A. L. (1).

W wyciągu z załącznika do umowy o przelew wierzytelności z dnia 24 czerwca 2014 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynikającego z polisy nr (...) wynosi 586,04 zł.

Pismem z dnia 8 lipca 2014 roku powód poinformował pozwanego o zawartej umowie cesji oraz wezwał do zapłaty kwoty 690,39 zł, na którą złożyła się należność główna w wysokości 586,04 zł oraz skapitalizowane odsetki naliczone za okres od dnia 23 lutego 2013 roku w kwocie 104,35 zł. **(wyciąg z umowy przelewu wierzytelności z dnia 24.06.2014 roku k. 26-28, wyciąg z załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 24.06.2014 roku k. 29, wezwanie do zapłaty k. 30, wydruk z książki nadawczej k. 31)**

Odsetki ustawowe od niezapłaconej przez pozwanego raty składki za ubezpieczenie (586,04 zł), naliczone za okres od dnia przypadającego po terminie płatności składki, tj. od dnia 23 lutego 2013 roku, do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu wynoszą 179,12 zł. **(kalkulator odsetkowy L.)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie znajdują zastosowanie przepisy Księgi pierwszej – części ogólnej Kodeksu cywilnego, przepisy Księgi trzeciej dotyczące umowy ubezpieczenia oraz przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanej dalej ustawą.

Zgodnie z treścią przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia (art. 809 § 1 k.c.).

Stosownie zaś do treści art. 23 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy, posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawiera się na okres 12 miesięcy. Z kolei zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy, w przypadku opłacania składki ubezpieczeniowej w ratach, niezapłacenie przez ubezpieczonego lub ubezpieczającego raty składki w terminie oznaczonym przez zakład ubezpieczeń nie powoduje ustania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że powoda łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa ubezpieczenia OC (polisa nr (...)), na mocy której ochroną ubezpieczeniową został objęty samochód marki V. (...)Si o nr rej. (...). Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia przedmiotowej umowy, okresu świadczonej przez ubezpieczyciela ochrony ubezpieczeniowej, jak również wysokości naliczonej składki za ubezpieczenie, w tym ustalonej formy płatności (w ratach). A. L. (2) nie podważał również wysokości dochodzonej przez powoda kwoty (wprawdzie początkowo pozwany zakwestionował wysokość należności odsetkowej, to jednak na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 roku wprost oświadczył, że poza kwestionowaniem legitymacji czynnej powoda nie kwestionuje powództwa w żaden inny sposób), jak również faktu, iż nie opłacił w całości składki za ubezpieczenie. W kontekście powyższego jedynie na marginesie podnieść należy, że strona powodowa w sposób prawidłowo naliczyła odsetki ustawowe od niezapłaconej przez pozwanego raty składki w kwocie 586,04 zł, płatnej do dnia 22 lutego 2013 roku, przy czym odsetki te powód skapitalizował za okres od dnia 23 lutego 2013 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Zgłoszone przez pozwanego w sprawie zarzuty ograniczyły się w istocie do podważenia legitymacji czynnej powoda, zarzuty te Sąd uznał jednak za chybione.

Zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W niniejszej sprawie strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego o należność wynikającą z tytułu umowy ubezpieczenia ze skutkiem prawnym. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Strona powodowa udowodniła swoją legitymację czynną składając umowę przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do tejże umowy. Opisane dowody pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanego w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

Chybiony jest przy tym sformułowany w treści sprzeciwu zarzut pozwanego, iż nie został on poinformowany o dokonanej cesji, jak wynika bowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w dniu 8 lipca 2014 roku powód sporządził wezwanie do zapłaty, w treści którego powiadomił A. L. (1) o nabyciu względem niego zadłużenia wynikającego z polisy nr (...), a także wezwał do spłaty zadłużenia, przy czym pismo to zostało nadane w urzędzie pocztowym jeszcze tego samego dnia, o czym przesądza wydruk z książki nadawczej z naniesioną pieczętą placówki pocztowej oraz numerem listu poleconego. W świetle powyższego pozwany nie może bronić się skutecznie argumentem, iż powód nie zawiadomił go o umowie cesji, skoro zawiadomienie takie zostało sporządzone i przesłane na adres zamieszkania pozwanego. Wprawdzie nie można wykluczyć, iż pozwany nie odebrał kierowanej do niego przesyłki, to jednocześnie za niesporne uznać należy, że okoliczność ta nie może obciążać strony powodowej. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, iż zawiadomienie dłużnika o zawarciu umowy cesji nie jest warunkiem skuteczności tejże umowy, a nie dochowanie powyższej powinności ma jedynie taki skutek, że spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie (art. 512 k.c.).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanego A. L. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 756,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowił przepis art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z jego treścią, wierzyciel uprawniony jest do naliczania odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wykładania powyższego przepisu wprost wskazuje, że odsetki należą się za samo opóźnienie, a do ich naliczenia nie jest wymagane żadne działanie ze strony wierzyciela. To na dłużniku ciąży bowiem powinność spełnienia świadczenia w terminie, a brak takiej spłaty rodzi po stronie wierzyciela określone uprawnienia. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne, a począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku – w związku z nowelizacją wskazanego przepisu – odsetki ustawowe za opóźnienie.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w całości (art. 98 § 3 k.p.c.).

Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej wysokości 227 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz.U. 2013, poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego A. L. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.